

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/35/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201353
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201353.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Y. E., bytom B. XX, B. S., zastúpený: Advokátska kancelária Váľko Marián & partners, s.r.o., so sídlom Porubského 2, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. SLV-PS-PK-50/2012 zo dňa 16. mája 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. marca 2013, č. k. 1S/178/2012-65, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. marca 2013, č. k. 1S/178/2012-65 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-50/2012 zo dňa 16. mája 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/178/2012-65 zo dňa 21. marca 2013, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-50/2012 zo dňa 16. mája 2012, ktorým tento podľa 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. SPC-ORSP-90-1/2012 zo dňa 23. januára 2012, ktorým bol podľa § 246 cit. zákona mimo odvolacieho konania preskúmaný personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši č. 26 zo dňa 1. júna 2010 o ustanovení žalobcu dňom 1. júna 2010 do funkcie referent - psovod skupiny služobnej kynológie odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici a bola zmenená jeho výroková časť, tak že text: „Podľa § 86 ods. 3 písm. b/ a ods. 8 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov mu započítavam dobu započítateľnej odbornej praxe v dĺžke 4 roky a 5 mesiacov. Tým doba započítateľnej

odbornej praxe, získanej pred prijatím do služobného pomeru podľa § 86 ods. písm. b/ a d / zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov predstavuje celkom 5 rokov, 4 mesiace a 23 dní.“

bol nahradený textom:

„Podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov mu započítavam dobu započítateľnej odbornej praxe

- podľa písm. c/ v dĺžke 1 rok 5 mesiacov,

- podľa písm. d/ v dĺžke 1 rok 2 mesiace.

Tým doba započítateľnej odbornej praxe, získanej pred prijatím do služobného pomeru predstavuje celkom 2 roky a 5 mesiacov.“

na základe zistených skutočností zmenil tak, že v poslednom odseku jeho výrokovej časti prvú vetu:

„Podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov mu započítavam dobu započítateľnej odbornej praxe

- podľa písm. c/ v dĺžke 1 rok 5 mesiacov,

- podľa písm. d/ v dĺžke 1 rok 2 mesiace.“

nahradil vetou:

„Podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov mu započítavam dobu započítateľnej odbornej praxe

- podľa písm. c/ v dĺžke 1 rok 5 mesiacov,

- podľa písm. d/ v dĺžke 12 mesiacov.“

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s názorom žalovaného, že na základe § 86 ods. 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné konštatovať, že u žalobcu sa nejedná o prax v odbore požadovanej činnosti v zmysle § 86 ods. 3 písm. b/ cit. zákona. Ďalej uviedol, že žalovaný vychádzajúc z § 86 ods. 3 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré upravuje iba maximálny rozsah možného započítania a to maximálne 2/3 v rámci usmernenia Sekcie personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, zhodnotil príslušníkom mestskej polície ich predchádzajúcu prax, maximálne vo výške 1/3 v prípade, že príslušník Policajného zboru vykonáva funkciu na útvare služby poriadkovej polície.

Vo vzťahu k argumentom žalobcu súvisiacim s jeho kvalifikáciou na výkon funkcie psovoda súd prvého stupňa uviedol, že s týmito nie je možné sa stotožniť, nakoľko na funkciu príslušníka mestskej polície - referenta, psovoda sa nevyžaduje okrem všeobecného vzdelania iné odborné vzdelanie, kým pre funkciu referent - psovod v služobnom pomere Policajného zboru sa vyžaduje absolvovanie základného policajného vzdelania na Strednej odbornej škole Policajného zboru, pričom až po získaní tohto vzdelania bol žalobca povolaný na doškolaovací kurz psovodov v trvaní 10 týždňov. Následne na základe takto nadobudnutého vzdelania mohol byť ustanovený do funkcie referent - psovod. Keďže uvedené sa na vykonávanie zamestnanca mestskej polície nevyžaduje, mal krajský súd za to, že nie je možné hovoriť o „obdobnej činnosti“.

Námietku žalobcu o nedostatočnom zabezpečení podkladov pre rozhodnutie krajský súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko z obsahu administratívneho spisu nesporne vyplýva, že žalovaný mal k dispozícii osobný spis žalobcu, ktorého obsahom sú všetky potrebné podklady týkajúce sa jeho predchádzajúceho zamestnania, ako aj súčasného služobného pomeru. Poukázal na skutočnosť, že žalobca bol pred prijatím do Policajného zboru v pozícii mestského policajta v pracovnom pomere zamestnanca mesta Veľký Krtíš, pričom z jeho pracovnej náplne vyplývalo, že vykonával činnosti zverené mestskej polícii príslušným zákonom, okrem činností vyplývajúcich všeobecne zo základných úloh mestskej polície. V súvislosti so služobným psom mal uložené úlohy, a to vykonávať hliadkovú činnosť, zabezpečovať ustajnenie, chov, čistotu, výcvik a zdravotné ošetrovanie psa, odchytať tŕlavých psov a ustajniť ich v útulku pre zvieratá alebo u iného chovateľa zvierat. Následne dal súd prvého stupňa do pozornosti, že policajt vo funkcii referent - psovod sa zúčastňuje pátrania po čerstvej stope vo výjazdovej skupine, zúčastňuje sa zásahu v prípade narušenia technicky zabezpečených objektov, vykonáva obchádzkovú

službu a zúčastňuje sa policajných akcií a opatrení, vykonáva individuálnu prípravu služobných psov a starostlivosť o nich, vykonáva pokračovací výcvik psovodov a pátracie akcie pri vyhľadávaní drog, výbušnín, zbraní, záchranárske práce, pátranie po nezvestných osobách a podobne.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. mája 2012, č. SLV-PS-PK-50/2012 a rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 23. januára 2012, č. SPC-ORSP-90-1/2012 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Krajskému súdu vyčítal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko pri vydaní napadnutého rozsudku vychádzal len z porovnania popisu činnosti Policajného zboru a popisu práce mestskej polície, pričom nebral do úvahy funkciu psovoda mestskej polície, ktorú žalobca na mestskej polícii vo Veľkom Krtíši vykonával od dňa 1. septembra 1996 na základe príslušných ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“), ani podobnosť pracovných činností, ktoré policajt a príslušník obecnej polície ako psovod vykonáva podľa príslušných ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. a zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii (ďalej len „zákon č. 564/1991 Zb.“). Rovnako tak súdu prvého stupňa vyčítal, že nesprávne právne posúdil vec, keď pre účely započítania odbornej praxe žalobcu podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v rozpore s § 86 ods. 4 cit. zákona považoval za rozhodujúce pre posúdenie činnosti žalobcu vo funkcii psovod mestskej polície ako praxe v odbore požadovanej činnosti dosiahnuté vzdelanie a nie vedomosti žalobcu potrebné pre výkon funkcie psovod mestskej polície a funkcie referent - psovod Policajného zboru.

Zároveň namietal nesprávnosť tvrdenia krajského súdu, že žalobca nemal potrebné vedomosti na výkon funkcie referent - psovod, nakoľko na výkon funkcie psovod mestskej polície Veľký Krtíš sa nevyžaduje okrem všeobecného vzdelania iné odborné vzdelanie, kým pre výkon funkcie referent - psovod Policajného zboru sa vyžaduje absolvovanie základného policajného vzdelania na Strednej odbornej škole Policajného zboru. V nadväznosti na uvedené poukázal na znenie § 86 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., v zmysle ktorého praxou v odbore požadovanej činnosti je aj činnosť, na ktorú sú potrebné „vedomosti rovnakého alebo obdobného zamerania ako na výkon požadovanej pracovnej činnosti.“. Preto namietal, že cit. zákon započítanie odbornej praxe získanej pred prijatím do služobného pomeru nepodmieňuje dosiahnutím rovnakého, resp. obdobného stupňa vzdelania, ako je vzdelanie potrebné pre výkon požadovanej pracovnej činnosti, keďže výslovne vyžaduje iba vedomosti rovnakého alebo obdobného zamerania ako na výkon požadovanej pracovnej činnosti. Poukazujúc na ustanovenia § 53 ods. 1 a 2 zákona č. 171/1993 Z. z. v porovnaní s § 16 ods. 1 a 2 zákona č. 564/1991 Zb. uviedol, že ako na výkon referenta - psovoda Policajného zboru, tak aj na výkon psovoda mestskej polície sú potrebné rovnaké, resp. obdobné vedomosti a zručnosti. Súčasne doplnil, že už samotná profesionálna práca so psom bez ohľadu na to, či je vykonávaná policajtom, príslušníkom obecnej polície alebo treťou osobou, vyžaduje určité špecifické predpoklady, znalosti a zručnosti, a to napr. schopnosť vybudovať si u psa rešpekt, schopnosť zabezpečiť a viesť výcvik psa, ovládanie postupov výcviku psa, zabezpečenie riadnej starostlivosti o psa, poskytnutie prvej pomoci psovi a osobe zranenej psom a pod. Zdôraznil, že z výkonu funkcie psovoda mestskej polície zo strany žalobcu, ako aj z dôkazov, ktoré žalobca predložil v konaní vo veci vyplýva, že vyššie uvedené vedomosti žalobca z väčšej časti nadobudol ešte pred prijatím do služobného pomeru Policajného zboru, avšak z dôvodu potreby určitých špecifických vedomostí pre výkon funkcie referent - psovod Policajného zboru súvisiacich s väčším rozsahom možností použitia služobného psa žalobcom ako policajtom, ako aj úloh zverených žalobcovi v súvislosti s predmetnou funkciou, musel absolvovať doškoloňovací kurz. Súdu prvého stupňa, ako aj žalovanému zhodne vyčítal, že vo svojich rozhodnutiach len skonštatovali, že nakoľko žalobca nemal dosiahnuté vzdelanie potrebné na výkon funkcie referent - psovod Policajného zboru, nemohol v minulosti disponovať vedomosťami potrebnými na výkon predmetnej funkcie. Súčasne dodávajúc, že krajský súd vôbec nevzal do úvahy dôkazy predložené žalobcom v konaní vo veci, ktorými žalobca preukazoval, že už v čase jeho prijatia do služobného pomeru v Policajnom zbore, a teda ešte pred jeho zaradením na funkciu referent - psovod, žalobca disponoval vedomosťami potrebnými pre prácu so služobným psom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňové rozhodnutie považoval za súladné s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je v dostatočnom rozsahu odôvodnené a prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Mal za to, že žalobca v podanom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti. V tejto súvislosti sa pridržiaval svojho stanoviska č. SLV-PS-S-254/2012 zo dňa 6. septembra 2012, vysloveného v písomnom vyjadrení k podanej žalobe. Žalovaný ďalej poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr. uznesenie ÚS SR č. k. II ÚS 127/07-21).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je založený i na zistení vady v procesnom postupe alebo rozhodnutí (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pokiaľ takáto vada nie je súdom zistená, znamená to, že správnym orgánom použitý procesný postup, zistenie skutkového stavu a následná aplikácia hmotnoprávneho predpisu sú zákonné. Ak takáto vada zistená je, súd v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. vždy skúma, či táto vada mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi v stálej štátnej službe patrí za dobu štátnej služby prídavok za výsluhu rokov určený percentuálnym podielom z funkčného platu odstupňovaný podľa dĺžky započítanej odbornej praxe.

Podľa § 86 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. do doby započítateľnej odbornej praxe rozhodne pre určenie percentuálneho podielu prídavku za výsluhu rokov sa policajtovi započítava, ak ďalej nie je ustanovené inak, doba

- a) trvania služobného pomeru v ozbrojených silách, ozbrojených zboroch, ozbrojených bezpečnostných zboroch Slovenskej republiky, Národnom bezpečnostnom úrade a v Slovenskej informačnej službe,
- b) praxe v odbore požadovanej pracovnej činnosti získanej pred prijatím do služobného pomeru,
- c) praxe inej než požadovanej pracovnej činnosti získanej pred prijatím do služobného pomeru v závislosti od miery jej využitia na úspešný výkon štátnej služby, ale najviac v rozsahu dvoch tretín,
- d) výkonu základnej vojenskej služby, náhradnej služby a ďalšej služby v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom platným v dobe jej výkonu,
- e) starostlivosti o dieťa zodpovedajúca dĺžke materskej dovolenky alebo rodičovskej dovolenky alebo ďalšej materskej dovolenky alebo ďalšej rodičovskej dovolenky určenej osobitnými predpismi v čase jej vykonávania, ak sa v tejto dobe súčasne nepripravoval na povolanie v dennom štúdiu, doba osobnej

celodennej starostlivosti o dieťa dlhodobo ťažko zdravotne postihnuté určenej osobitným predpisom, najviac však šesť rokov zo súhrnu týchto dôb,
f) hodnotená ako doba zamestnania na účely dôchodkového zabezpečenia podľa osobitných predpisov,
g) štúdia študijného programu tretieho stupňa v rozsahu zodpovedajúcom miere využitia štúdia na úspešný výkon požadovanej služobnej činnosti.

Podľa § 86 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. praxou v odbore požadovanej pracovnej činnosti sa na účely tohto zákona rozumie výkon rovnakej alebo obdobnej ako požadovanej pracovnej činnosti alebo výkon pracovných činností, na ktorý treba vedomosti rovnakého alebo obdobného zamerania ako na výkon požadovanej pracovnej činnosti.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci nepostupoval dôsledne v intenciách citovaných právnych noriem a jeho rozhodnutie nemožno považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v danej veci vecne správne, keď žalobu zamietol.

Žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-50/2012 zo dňa 16. mája 2012 zmenil rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. SPC-ORSP-90-1/2012 zo dňa 23. januára 2012, ktorým bol podľa § 246 zákona č. 73/1998 Z. z. mimo odvolacieho konania preskúmaný personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Veľkom Krtíši č. 26 zo dňa 1. júna 2010 vo veci započítania doby započítateľnej odbornej praxe.

Žalovaný a rovnako krajský súd v napadnutom rozhodnutí, okrem iného konštatovali, že k zhodnoteniu, či v prípade pracovnej činnosti, ktorú vykonával žalobca vo funkcii príslušníka mestskej polície a ako psovod skupiny služobnej kynológie odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru, ide o rovnakú alebo obdobnú ako požadovanú pracovnú činnosť, uviedli, že žalobca v pozícii mestského policajta bol v pracovnom pomere zamestnanca mesta Veľký Krtíš, pričom z jeho pracovnej náplne bolo zistené, že okrem činností vyplývajúcich všeobecne zo základných úloh mestskej polície, mal v súvislosti so služobným psom uložené len čiastkové okrajové úlohy a to vykonávať hliadkovú činnosť, zabezpečovať ustajnenie, chov, čistotu, výcvik a zdravotné ošetrovanie psa, odchytávať túlavých psov a ustajniť ich v kotercoch, útulkoch pre zvieratá alebo u iného chovateľa zvierat. Rovnako tak konštatovali, že v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru ustanoveného vo funkcii referent - psovod plní žalobca podľa popisu služobnej činnosti zo dňa 15. júna 2010 služobné úlohy súvisiace so zabezpečovaním efektívneho využívania služobných psov vo výkone služby, zúčastňuje sa pátrania po čerstvej stope vo výjazdovej skupine, zúčastňuje sa zásahu v prípade narušenia techniky zabezpečených objektov, vykonáva obchôdzkovú službu a zúčastňuje sa policajných akcií a opatrení, vykonáva individuálnu prípravu služobných psov a starostlivosť o nich, vykonáva pokračovací výcvik psovodov a pátracie akcie pri vyhľadávaní drog, výbušnín, zbraní, záchranných prácach, pátraní po nezvestných osobách a podobne. Na základe uvedeného dospeli k záveru, že z porovnania popisu služobnej činnosti a pracovnej náplne je zrejmé, že sa v žiadnom prípade nemôže jednať o rovnaké, ani obdobné pracovné činnosti, preto aj prax získaná vo funkcii mestského policajta sa v Policajnom zbore všeobecne zhodnocuje len čiastočne v súlade s § 86 ods. 3 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Dodávajúc, že v tejto súvislosti boli nadriadení metodicky usmernení Sekciou personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, aby príslušníkom Policajného zboru bola prax príslušníka mestskej polície zhodnotená maximálne vo výške 1/3 a to iba v prípade, že príslušník Policajného zboru bude vykonávať funkciu na útvare služby poriadkovej polície. Z hľadiska požiadavky na potrebu vzdelania uviedli, že na funkciu príslušníka mestskej polície sa nevyžaduje okrem všeobecného vzdelania iné odborné vzdelanie, kým pre vykonávanie funkcie referent - psovod v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru je potrebné aj príslušné policajné vzdelanie.

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že nie je možné stotožniť sa s názorom žalovaného, že prvostupňový orgán pred vydaním napadnutého rozhodnutia dôkladne posúdil všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech odvolateľa, teda že tento bez akýchkoľvek pochybností zhodnotil, či ide o rovnakú alebo obdobnú ako požadovanú pracovnú činnosť.

Žalovaný rozhodol o započítaní odbornej praxe získanej pred prijatím do služobného pomeru podľa ustanovenia § 86 ods. 3 písm. c/ a d/ v spojitosti s § 86 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Pre určenie praxe v odbore požadovanej pracovnej činnosti ustanovenie § 86 ods. 4 ustanovuje alternatívne splnenie nasledovných podmienok:

- 1/ výkon rovnakej alebo obdobnej ako požadovanej pracovnej činnosti alebo
- 2/ výkon pracovných činností, na ktorý treba vedomosti rovnakého alebo obdobného zamerania ako na výkon požadovanej pracovnej činnosti.

Pre naplnenie zákonnej definície praxe v odbore požadovanej pracovnej činnosti podľa § 86 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. postačuje alternatívne splnenie ustanovených podmienok, a to, buď výkon rovnakej alebo obdobnej ako požadovanej pracovnej činnosti alebo výkon pracovných činností, na ktorý treba vedomosti rovnakého alebo obdobného zamerania ako na výkon požadovanej pracovnej činnosti.

Tvrdenie žalovaného, že z porovnania popisu služobnej činnosti a pracovnej náplne je zrejmé, že sa v žiadnom prípade nemôže jednať o rovnaké, ani obdobné pracovné činnosti, podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné považovať za súladné s požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko preskúmané rozhodnutie žalovaného neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade. Nemožno za súladné s § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecnú konštatáciu, že z porovnania popisu služobnej činnosti a pracovnej náplne je zrejmé, že sa v žiadnom prípade nemôže jednať o rovnaké, ani obdobné pracovné činnosti bez podrobnejšieho vymedzenia dôvodov.

V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom treba pripomenúť, že Slovenská republika je právny štát, čo priamo vyplýva z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy. Tak, napr. v náleze sp. zn. PL. ÚS 67/07 zo dňa 6. februára 2008 ústavný súd judikoval, že „princíp právnej istoty je nepochybne neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného čl. 1 ods. 1 ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04 atď.)“. Ústavný súd v súvislosti s princípom právnej istoty vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že „s jeho uplatňovaním v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (PL. ÚS 15/98 tiež napr. PL. ÚS 1/04, alebo PL. ÚS 8/04)“.

Taktiež v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 102/2011 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 6/2011 str. 65) nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy.

Ani v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 72/2010 (č. R 58/2010) v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07).

V nadväznosti na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné dať do pozornosti, že v zákone č. 73/1998 Z. z. zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za obdobnú pracovnú činnosť, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správneho orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení, či sa v prejednávanej veci jedná o obdobnú pracovnú činnosť nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní charakteru pracovných činností prihliadnuť na podobnosť a súčasne odlišnosť niektorých ich stránok. Teda úlohou správneho orgánu je v takomto prípade skúmať spoločné a odlišné znaky pracovnej náplne, význam vykonávaných činností, predpoklady na ich vykonávanie a ich obtiažnosť a zároveň vyjadriť, či s ohľadom na zistenú mieru podobnosti zohľadniac v celkovom kontexte zistené skutočnosti, ide v danom prípade o obdobnú pracovnú činnosť.

Odvolací súd súčasne dodáva, že vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci pre naplnenie zákonnej definície praxe v odbore požadovanej pracovnej činnosti podľa § 86 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. postačuje alternatívne splnenie ustanovených podmienok, nemá konštatovanie žalovaného o potrebe iného odborného vzdelania na výkon funkcie referent - psovod v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru vplyv na záver odvolacieho súdu o nevyhnutnom naplnení požiadavky jasného a zrozumiteľného odôvodnenia splnenia, či nesplnenia ostatného zákonného predpokladu.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-50/2012 zo dňa 16. mája 2012 zrušuje z dôvodu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Na margo veci odvolací súd uvádza, že v správnom súdnictve je (krajský) súd viazaný obsahom jednotlivých bodov žaloby a v odôvodnení rozhodnutia sa musí s nimi vyporiadať. Len Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu v správnom súdnictve zákon umožňuje, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.). Z citovaného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa však vyplýva, že tento sa uvedených zákonných zásad dôsledne nepridržiaval, keď v odôvodnení poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom doslovne zopakoval jeho časti v texte svojho rozhodnutia. Následkom tohto postupu sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, a preto mu chýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 157 ods. 2 posledná veta v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1 a s § 151 ods. 1, 2. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nakoľko jeho trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktorých vyčíslenie však odvolaciemu súdu nepredložil v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 2 a iné trovy žalobcovi zo spisu nevyplývali, preto v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.